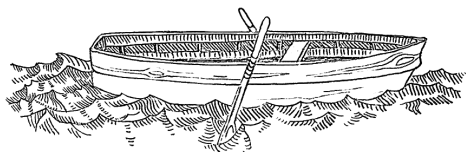

GA NIET
NAAR
CANADA

GA NIET
NAAR
CANADA

**EN ANDERE
MISVERSTANDEN
OVER DE LIEFDE**

EVELIEN DE VLIAGER

 | LANNOO

*Voor Maurice De Vlieger
en Rachel Vermaele*

TEST test

KLAAR klaar

Mijn naam is Klarr, nee Klaar. Dat moet ik toch kunnen typen.

Ja, Klaar. Ik weet ook niet wat mijn ouders bezielde.

Ik ben hier alleen, tenzij je de kat meetelt. Hier is op het appartement van mijn grootouders. Zij zijn altijd met zijn tweeën. Oei. Tweeen, dus.

Niet omdat ze dat willen. Het is gewoon zo. Zoals ik zestien ben. Maar ik word binnenkort zeventien.

Mijn grootouders zijn een weekend naar zee en ik let op de kat. Het zag er niet naar uit dat mijn opa er veel zin in had. Toen mijn oma haar badkostuum liet zien, keek mijn opa haar aan alsof hij het niet begreep.

Ik weet niet eens of ze kan zwemmen misschien is dat niet de bedoeling van een badkostuum?

Ik wed dat de zomer van 1987 een mijlpaal wordt. Hij is al begonnen, dus ik moet opschieten.

Ik moet nog één jaar naar de middelbare school. Iedereen doet het al, behalve ik. Ik voel me veel ouder dan mijn klasgenoten, maar door dat stomme feit ook veel jonger.

Ik zou me willen outen, maar als wat?

Ik voel niets voor meisjes.

Mijn ouders gaan niet scheiden. INTEGENDEEL!

Ik ben niet dik.

Ik ben niet dun.

Ik heb geen ongeneeslijke ziekte.

'Het is altijd iets met jou', zegt mijn vader.

Ik zeg: het is veel te weinig met mij.

Er tikt iemand op de ruit. Op de tiende verdieping!

Het zijn de bouwvakkers die iets willen.

Wat? Ik begrijp niets van hun gebaren.

Willen ze het raam op een kier?

Vreemd. Ze zijn toch al buiten.

You are already outside!

Hun Engels is niet zo goed, of ligt het aan mijn Engels?

Maar ik ben hier toch voor de kat! Niet om bouwvakkers uit de nood te helpen. Het is binnen al gevaarlijk genoeg voor haar, met een typemachine die met haar opzweepende armpjes slaat als een gevaarlijke gek.

Na de prijsuitreiking in de gymnastiekzaal van het atheneum gingen Klaar en haar ouders eten in hun vaste Griekse restaurant. De ober met het bijna overdreven knappe Griekse profiel begroette hen nederig, zoals altijd. Klaar vond hem onuitstaanbaar. Hij schoof haar stoel naar achteren zodat ze als een prinses kon gaan zitten en liep daarna als een geslagen hond om een schaalje olijven voor bij hun aperitief. Overmorgen zouden ze naar Rhodos vertrekken, hun koffers stonden al gepakt in de gang.

‘Ik wil echt liever thuisblijven’, zei Klaar.

‘Maar Klaartje, daar kom je nu mee?’

‘Ik zeg het al de hele tijd. Ik ben bijna zeventien, mama’, zei Klaar.

Haar ouders keken elkaar aan en staken gelijktijdig een olijf in hun mond. Nee, dacht Klaar, dan zit ik nog liever in mijn eentje in een snikheet appartement.

‘Hebben we een annuleringsverzekering?’ vroeg haar vader.

Haar moeder knikte.

Hij haalde zijn schouders op en nam een grote slok van zijn wijn.

‘Maar wat ga je dan doen, als we weg zijn?’ vroeg haar moeder.

‘Gewoon. Leren typen.’

Haar moeder verslikte zich bijna in een stukje brood met tzatziki. ‘Leren typen? Waar is dat voor nodig? Je wilt toch geen secretaresse worden?’ Haar vader sloeg haar op de rug en liet daarna

zijn hand op de leuning van haar stoel rusten. Ook al zat Klaar tegenover hem, hij keek haar niet één keer aan. Hij was bedrijfspsycholoog, maar hij wilde vast niet overwerken, dacht ze. Haar moeder had nooit gewerkt, maar zoals ze daar zat in een lichtblauwe gestreepte blouse met net genoeg knoopjes open, zag ze eruit als de perfecte secretaresse. Ze was onderdanig, efficiënt en zag altijd alles. Als ze al zou roddelen, zou ze het doen zonder haar baas te schaden. En ze zag overal het positieve van in, dat vooral. Behalve van het feit dat haar dochter secretaresse zou worden.

‘Ik snap wel dat je niet met je oudjes op reis wilt. Maar waarom doe je geen theaterkamp of zo? Of een windsurfstage? Ik kan eens informeren of er nog plaats is.’

‘Echt lekker, deze mezza’, zei Klaar en ze schonk de glazen nog eens vol doorzichtige rode wijn.

Ze wilde geen spelbreker zijn, maar de sirtaki zou ze nu ook weer niet dansen. ‘Trouwens, oma en opa zijn er toch?’ zei ze. ‘En als ze naar zee zijn, kan ik voor de kat zorgen.’ Klaars moeder trok de strepen van haar blouse evenwijdig en wenkte de ober voor meer wijn.

Het weekendje naar zee was een cadeau voor het vijftigjarige huwelijk van haar grootouders. Haar ouders hadden urenlang de piepkleine kleurenfoto’s van de kamers en de ontbijtzalen zitten vergelijken in de brochure van het reisbureau. Uiteindelijk viel hun oog op een hotel in Oostende, en daarna ging het nog dagen van ‘We hebben goed gekozen, schat’ en ‘Ik denk het ook, schat.’

‘En ik kan ook het gras verzorgen als jullie weg zijn. En de geraniums.’ Klaar had haar beste troef tot het laatst bewaard. Het was beslist: ze bleef thuis.

Mijn ouders zijn op reis. Naar Griekenland.
Ik zou elke dag Griekse salade kunnen eten. Met
feta en zwarte olijven. Maar voor olijven ga ik
niet vrijwillig in de nek van mijn oudjes
zitten.

Met mijn vader: koude oorlog. GEEN COMMENTAAR.
En mijn moeder... Elk gesprek met haar begint
als een medisch onderzoek. En, Klaar, hoe voel
je je?

(Mijn grootouders willen nooit weten hoe ik me
voel, misschien is dat iets van na hun tijd, je
zus of zo voelen.) (Er de hele tijd naar vragen
is zeker van na hun tijd.)

Plus + + +

Mijn moeder ziet altijd alles al door van die
leuke ronde raampjes en dan gaat ze ook nog in
een vliegtuig zitten.

'Grieken zijn seksbommen', zegt Nikki. 'Meisje,
kon ik maar mee.'

Als Nikki meisje zegt, bedoelt ze eigenlijk
stom kalf.

Seks vindt ze als zwarte olijven. Te bitter en
te zout. Je moet een grens over om ze toch te
eten. Maar dan vind je het wel lekker. Ze heeft

het me allemaal uitgelegd.
Geef mij nog maar een olijf.

Ik wil niet spelen, kat!
Ik wil leren typen.

azdf hjio
azdf hjio
df df df df
jk jk jk jk

Nu ja, ik wil niet echt kunnen typen.
Ik heb erom gewed met Peer. Ik leer het een-
twee-drie, zei ik.

Peer heeft blonde krullen die nooit stilhangen.
En zijn mond staat ook nooit stil. Hij zit nog
maar sinds dit jaar in onze klas. Iedereen
besnuffelde hem.

Hij is lang en mager en er is iets met zijn
onderkaak. Hij is de hele Muppet Show in zijn
eentje.

Maar als hij ernstig kijkt, denk je daar niet
aan.

Peer heeft veel gezichten. In één daarvan past
een hele appel.

Maar die naam...

En PEER GYNT dan? zegt hij.

Vanaf dag 1 noemde Peer mij Kees. Van Klaar is
Kees.

Dat is zijn humor.

Maar ondertussen zegt hij Keesje.

KEESJE!

Straks wint hij nog.

sdf jkl sdf jkl sdf jkl sdf jkl

asdf jklp asdf jklp asdf jklp

Deze letters typ ik over uit 'BLIND TYPEN in een handomdraai!'

De typemachine heet Erika, ze maakt sympathieke geluidjes.

Hoe langer mijn zinnen, hoe gezelliger het hier wordt.

In een handopmdrrraai. Ongeveer/.

Er brandde al heel vroeg licht in de keuken van het charmante villaatje waar Klaar al heel haar leven woonde. Witgeverfde muren, donkerbruin houtwerk, helderrode, perfect onderhouden geraniums. Klaars ouders vertrokken naar de luchthaven, zijzelf moest op tijd bij haar grootouders zijn. Het ochtendlicht was koel en toverde hun huis om in een verstilde plek, een plaatje. Haar moeder had extra gepoetst voor hun vertrek. De gehaakte kussens lagen vers gewassen en symmetrisch op de bank. Witte kanten onderleggers bedekten de glanzende oppervlakken van de twee geboende eiken buffetkasten. Alles ademde een voorbeeldigheid waar Klaar nooit aan zou kunnen tippen. Ze zouden het huis verlaten en bij hun terugkomst zou niets nog hetzelfde zijn.

Slaapdronken volgde Klaar de voegen van de keukentegels met haar blote tenen. Ze hadden haar wakker gemaakt om samen te ontbijten, ook al at haar moeder niets om geen kruimels meer te maken en ontbeet haar vader sowieso nooit.

‘Ik begrijp echt niet waarom je niet meegaat. En is dat al je derde bord Frosties?’ zei haar moeder.

‘Ja. En?’

‘Straks pas je niet meer in je gele bikini.’

‘Vind je me dik dan?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Zo klinkt het wel.’

‘Ach, meisje, ik wou dat ik nog wat pubervet had. Je ziet er zo gezond uit.’

Het was van kinderlijk naar plomp gegaan bij Klaar. Ze was niet dik, zelfs niet mollig, het was eerder dat elk lichaamsdeel zich afzonderlijk leek te ontwikkelen, zonder zich iets aan te trekken van het geheel. Het begon met haar neus en haar borsten, op haar elfde al. De neus stopte net op tijd met groeien, maar ook de borsten deden dat. Daarna kreeg ze te brede schouders en groeiden haar voeten een paar maten. Haar knieën waren te fragiel om dat hele bouwwerk te dragen. In de ene spiegel zag ze er iel uit, in de andere bonkig. Als kers op de taart was haar sluike haar vooraan beginnen te kroezen. Een schaamhaarpony: net wat ze nodig had. Anderen kregen gevoelens, zij kreeg krullen, op de verkeerde plaats ook nog.

‘En zorg dat opa die reisverrekijker meeneemt. Zodat hij zich daar niet verveelt.’

‘Ik hoop wel voor oma dat hij daar niet de hele tijd door zijn verrekijker zit te turen’, zei Klaar met haar mond vol Frosties.

‘Hij is toch te oud om die gewoonte te veranderen, hoor. En trouwens, als hij door zijn verrekijker kan kijken, zit hij tenminste niet te zeuren over Canada. Dat is nóg vervelender voor oma.’

‘En dat hij de hele tijd met dat ding voor zijn gezicht zit is wel fijn?’

‘Ach ja, het brengt de wereld dichterbij voor hem, en oma kan dat wel aan. Je oma is sterk. Waarom zie jij alles altijd zo donker?’

Daarna nam Klaars vader het over. Hij had al drie keer gecontroleerd of zijn astmapuffer wel in de handbagage zat. ‘Je weet alles over de grasmaaier? Je moet hem zeker op de kortste stand laten staan.’

‘Uhu.’

‘Vind je het echt nodig om te lezen terwijl we eten, nu, vlak voor we vertrekken?’

‘Dat stoort toch niet?’

‘Het is ongepast, vind ik. En je granen zijn nog niet op.’

‘Ik heb genoeg.’

‘Je hebt die kom gevuld en je eet hem nu op ook. Je hebt straks alle tijd van de wereld om te lezen.’

Dat denk jij, dacht Klaar, de slappe brij haar mond in lepelend. Suiker was goed voor de kater waar Peer haar de avond daarvoor mee had opgezadeld.

‘Ach, laat haar toch, schat’, zei haar moeder, en ze duwde met haar heup tegen zijn schouder. Haar vader gromde instemmend alsof ze op het goede knopje had gedrukt en legde zijn hand op haar billen. Ook op dit ontieligelijk vroege uur waren ze blij met elkaar.

Klaar sloeg het zoete melkrestje achterover en klapte het boek dicht. *Kruistocht in spijkerbroek*, de jongen op de omslag had haar aan Peer doen denken. ‘Een boek waar je niet omheen kunt’, had de bibliothecaresse gezegd. Voorlopig kon ze vooral niet om de geur heen van alle kruisen in spijkerbroek waar het boek eerder op had gelegen. Ze besloot om het niet mee te nemen naar haar grootouders.

‘Dus je weet alles voor oma en opa, dan? En je zorgt dat je op tijd bent, hé! Ze rekenen op je.’

Het flatgebouw is helemaal ingepakt in groen gaas. Op dat gaas staat de naam van het bouwbedrijf, maar wij hebben geen letters voor het raam, alleen een stukje van het hart.

BOUWEN MET EEN HART is hun slogan.

Terwijl ze eigenlijk afbreken.

AFBREKEN MET EEN HART gaat niet natuurlijk.

Oma en ik zijn blij dat wij een stukje hart voor het raam hebben.

Het hart is lichtgroen. Het laat meer licht door dan de letters. Toch ben ik net een ei in een broeikas.

Gelukkig heb ik wat te doen, met dank aan Peer, en de weddenschap.

Het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan voor een weddenschap was een kat door de afvalkoker laten vallen.

Dat was niet mijn idee! Ik zei gewoon geen nee. Desdemona woonde twee verdiepingen onder mijn grootouders.

Op school trokken we nooit samen op, maar als ik hier was en me verveelde, nam ik de lift naar beneden.

Desdemona was een STOUT meisje.

zELFS ik vond dat. Het kwam door haar gezicht, dat was niet zo symmetrisch. Wie weet wat zij zag als ze in de spiegel keek? Ze kwam uit Spanje.

Ik zei tegen mijn oma dat we paardenkwartet speelden.

Wat we echt deden was spugen van het balkon, spiekbriefjes maken en geld uit de la stelen voor snoep.

Op een keer zei Desdemona: 'WEDDEN dat je de kat niet in de afvalkoker durft te gooien?'

Het was maar twee verdiepingen en Desdemona stond klaar met een mand waarin een zacht kussen lag, maar toch.

Zoals ik zei: het was een stout meisje.

Ik liet de kat los, ze verdween in het donkere gat en een paar seconden later hoorde ik 'Hebbes!' door de koker galmen.

Kort daarna verhuisde ze en was ik klaar met stout zijn.

Ook die weddenschap won ik dus. (Mijn prijs was een lolly waar het papier aan vast bleef zitten.)

Ik zie niet in wat er dan zo moeilijk is aan een tekst typen binnen een bepaalde tijd, Peer!

Ik typ al veel sneller, maar niet al mijn vingers doen mee.

Maar DUIMEN kun je toch niet echt vingers
noemen?

En PINKEN, tja. Daar leer ik wel andere dingen
mee. Volgens Peer is het ONMOGELIJK om jezelf
blind te leren typen met je tien vingers.

Misschien heeft hij wel gelijk.

Anderzijds: kijken ze je echt op de vingers bij
dat examen?

Mensen die met een vinger minder worden
geboren, mogen toch ook examen afleggen?

En trouwens. Wat met twaalfvingerigen?

Die bestaan.

Alles bestaat, alles!

Maar vandaag zal ik het niet ontdekken.

Vandaag moet ik typen.